

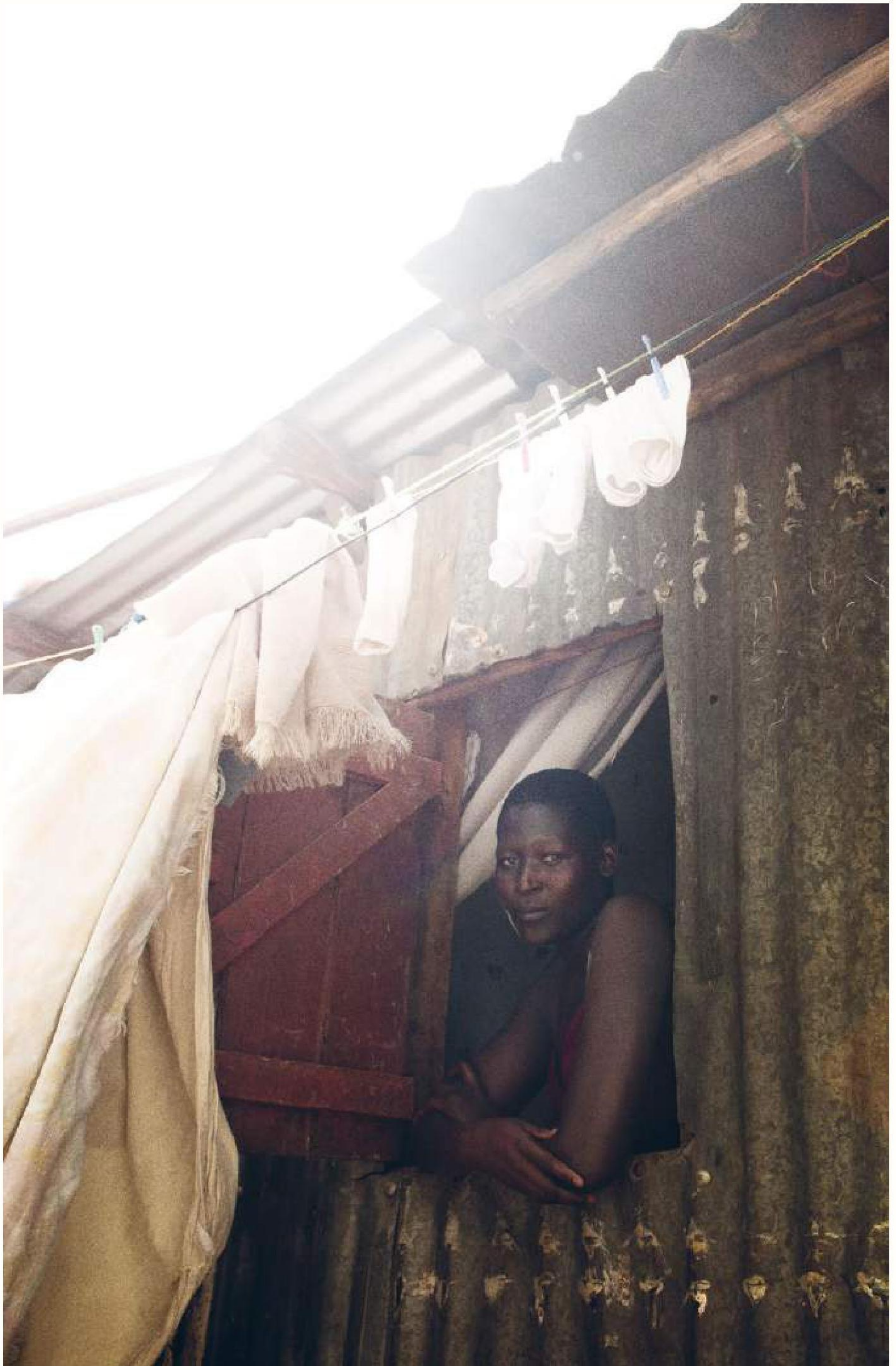
Transformation

En fotoudstilling af
Signe Vilstrup

Intro

---

120 millioner piger og kvinder har været udsat for voldtægt eller anden form for seksuelt overgreb. Det er et svimlende tal. Og bag hvert eneste overgreb er der et ansigt og et menneske med en historie. Det gælder blandt andet de modige og stærke unge kvinder som Aisha, Fennie og Sarah, som Signe Vilstrup har fotograferet i Kibera, Kenya. Det er vigtigt at kalde pigerne ved deres navn og fortælle deres personlige historie.

De må aldrig bare blive tal i en statistik.

Piger og kvinders rettigheder skal respekteres. Det er i vores alles interesse, og det er også vores alles ansvar. Piger og kvinder har ligesom drenge og mænd ret til at gå i skole, ret til at bestemme over deres egen krop og fremtid. De har retten til at tage styringen i eget liv. Modet, viljen og evnerne er der. De 13 unge kvinder i Transformation-udstillingen er talerør for de mange millioner af udsatte piger og kvinder, som vi ofte ikke hører om eller lytter til. De er eksemplerne på al det mod, den skønhed og vilje som alle verdens udsatte piger og kvinder har.

De skal bare have chancen, så tager de den.

Alle piger og kvinder i udstillingen er bosat i et af Afrikas største slumområder, Kibera, som ligger i Kenyas hovedstad Nairobi.

Citat

"Jeg vidste ikke, hvad jeg gik ind til, da jeg havde min første dag i Kibera, men jeg havde selvfølgelig en forestilling. Mit ønske var at skildre kvinderne på en mere utraditionel måde end den sædvanlige rå reportage stil man tit ser fra denne slum. Se skønheden istedet for skraldet og fokusere på kvindernes styrke og stolthed."

Signe Vilstrup

Fotograf

Kommentar

Foto af Jonas Bie

Chris Pedersen

TV-vært, tilrettelægger og foredragsholder

“Der er en utrolig styrke i Signe Vilstrups billeder. De er skarpe, men feminine, lysende og fyldt med dybde. Hun understreger de portrætteredes styrke som kvinder og som individer i kultur, hvor netop styrken anses som et smukt træk. Kig på deres øjne, der søger den tætte kontakt, på farverne, der nærmest lyser fra kroppen og den ranke holdning, der er så uendeligt langt fra det europæiske modesprog, hvor kvinden oftest poserer i dukkende positurer, undviger blikket og kigger koket væk. I disse billeder er der ikke råd til det koketeren. Billederne understreger en levet virkelighed, der er hård, måske endda brutal, men hvor skønhed bliver så meget desto vigtigere, fordi den signalerer styrke, livsglæde og stolthed.

Måske det er en kliche at fremhæve sidstnævnte, men det er det ord, der definerer mine egne oplevelser fra mine rejser i Ghana, Kenya og Senegal. At skønhed dyrkes som en dyd, at det er en værdi, der rækker langt ud over det, der umiddelbart er synligt for øjet, men at der sættes en ære i smukke klæder, i en løftet pande, smukt hår og klare farver, der understreger individet. Det gør Signe Vilstrup også i hendes stærke fotografier.”

Aisha

“My transformation was realizing that I need an education no matter what it takes”

Det er en ganske lille lyd. Det er lyden af en nyfødt babys knirken, de hører på vej til bøn i moskeen. De er en flok på fire på vej gennem Kiberas snoede stier, men kun én kigger ned og ser den lille krop svøbt i en klud og avispapir liggende der i rendestenen mellem madaffald og mudder. Navlestrengen hænger stadig på. Det er Aisha, og hun er måske tre dage gammel. De samler babyen op og bringer hende til mama Mary. Det er hende, som tager sig af de børn, andre har smidt væk. Efter et halvt år lander hun hos en familie, der ifølge Aisha tager hende til sig for at vinde point i himlen. Familien har ikke et oprigtigt ønske om at give et hjem til et lille liv, der begyndte i rendestenen.

Aishas barndom er fyldt med vold og overgreb fra stedfaren og fra naboer. Tre gange bliver hun forsøgt giftet bort. Én af gangene var hun 15 år, og skulle være den tredje kone til en mand på 72 år. Når Aisha flygter fra volden i hjemmet, søger hun tilflugt på gaden, men Aisha bliver ved med at kæmpe for at blive i skolen. I dag er hun 22 år, og hun bor for det meste på en sofa tre eller fire nætter ad gangen, hos folk hun kender. Alt, hvad hun ejer, kan være i en rygsæk.

”Jeg bliver nødt til at få en uddannelse, så jeg ikke ender som min adoptivmor. Hun er fanget i et ekstremt voldeligt ægteskab, fordi hun ikke har en uddannelse og mulighed for at tjene sine egne penge.”

"My transformation was being a victim of rape"

"Kom – jeg har nybagte mandazis herovre, du skal bare komme med mig." 11-årige Lucy følger med manden med det samme, selv om hun egentlig skulle være gået direkte hjem, som hun havde lovet sin mor. Hun elsker de sprøde, søde friturestegte kager, og manden, der tilbyder dem, bør hun have tillid til. Han har været hendes stedfar gennem de sidste fem år, og han er far til hendes to yngste søskende. Lucy er vokset op i en lille landsby i det østlige Kenya sammen med sin mor og fem søskende. Hendes mor har sendt hende ud for at samle brænde, og hun bevæger sig længere og længere væk fra huset for at finde noget træ. Stedfaren råber efter hende. Lucy tager imod mandazien og knaser den søde kage mellem tænderne. Hendes stedfar vælter hende om på jorden, trækker hende om bag en busk. Hun skriger, men ingen kan høre hende. Han truer med at tage hendes liv. Mere husker Lucy ikke. Det er en nabo, der opdager voldtægten og stopper stedfaren. Lucys mor går til politiet, men stedfaren når at stikke af. Han er aldrig blevet fundet. Det er snart fire år og mange operationer og timer på hospitalet siden. Lucy blev smittet med HIV og fik sit underliv ødelagt. Familien på syv deler nu et lille rum i Kibera. Nogle dage er der mad på bordet. Andre dage må børnene nøjes med den mad, de får i skolen.

Lucy går i syvende klasse og er fast besluttet på at klare sig godt. Ingen i klassen ved, hvad der skete med hende den dag, hun fik tilbudt mandazis af sin stedfar. "Så kan jeg bedre lade som om det aldrig er sket."

Daphne

"My transformation was living the American dream and leaving it behind to come back and support my family"

Det bedste ved at bo i Amerika var: At have plads og frihed. Daphne kunne gå hen i parken, sætte sig under et træ og lukke øjnene og trække vejret frit. "Jeg behøvede ikke at være bange for nogen eller noget, og jeg gav for første gang mig selv lov til at drømme." Daphne og hendes fem søskende blev smidt ud af skolen, da det blev opdaget at moren og flere af børnene var smittet med HIV. Daphne husker det som en tid med skam og sult. "Naboerne kalder vores hjem for dødens hus."

Daphne var 19 år, da miraklet skete, hun fik mulighed for at komme direkte fra slummen i Kibera til et liv som stuepige hos en familie i Montana, USA. Tiden i USA er magisk. Udover plads, luft og frihed, har Daphne for første gang i sit liv en seng at sove i. Ved siden af sit arbejde læser hun på college. Familien vil gerne beholde hende, og Daphne vil gerne blive. Papirarbejdet er næsten på plads, da Daphnes mor bliver alvorligt syg. Hun kæmper for at blive ved med at passe den lille skole, hun driver i et skur for alle de børn, der ligesom hendes egne, er blevet smidt ud af skolen på grund af deres sygdom. Men hendes krop bukker under, og snart kan hun ikke længere stå op. Daphne ved, at hendes mor aldrig vil bede hende om at komme hjem og hjælpe til. Men hun er nødt til det. Nødt til at pakke sine ting og den amerikanske drøm ned i kufferten. "Jeg har aldrig fortrudt. Min plads er hos min familie. Hvis de har det godt, så har jeg det godt. Alt bliver bedre. Det ved jeg."

Fennie

"My transformation was unwillingly becoming a mother"

Fennie ved godt, at hun er alt for sent på den. Det har regnet hele dagen, og bussen hun plejer at tage hjem fra skole kom aldrig. Hun er nødt til at gå hele vejen hjem. Det er mørkt, og Kibera er ikke et sikkert sted for 14-årige piger at bevæge sig rundt, når lyset forsvinder. Fennie har lyst til at løbe hele vejen hjem, hun tænker, at hendes forældre venter bekymrede. Slummens gader, som egentlig bare er mudrede stier, er blevet til rivende floder efter en hel dags voldsomt regnvejr. Hun knuger sine skolebøger ind til sig og springer for at undgå de dybeste vandpytter. Der er bare 300 meter, til hun er hjemme.

Hun når ikke at se ham. Han rammer hende hårdt i ryggen, og hun falder. Han tvinger hendes ansigt ned i mudderet, hun kan ikke få luft. "Jeg dræber dig og hele din familie, hvis du skriger." Han river nederdelen fra hendes skoleuniform op og flår hendes trusser i stykker. Fennie ved ikke, hvor længe hun ligger der. Da han er gået, tør hun ikke rejse sig. Ni måneder senere bliver hun mor. "Jeg kunne ikke elske mit barn. Jeg havde ikke lyst til at amme hende. Hun blev så tynd. Jeg var slet ikke klar til at blive nogens mor. Men min datter har ikke selv bedt om at komme til verden, så nu er det min opgave at passe på hende."

Faith

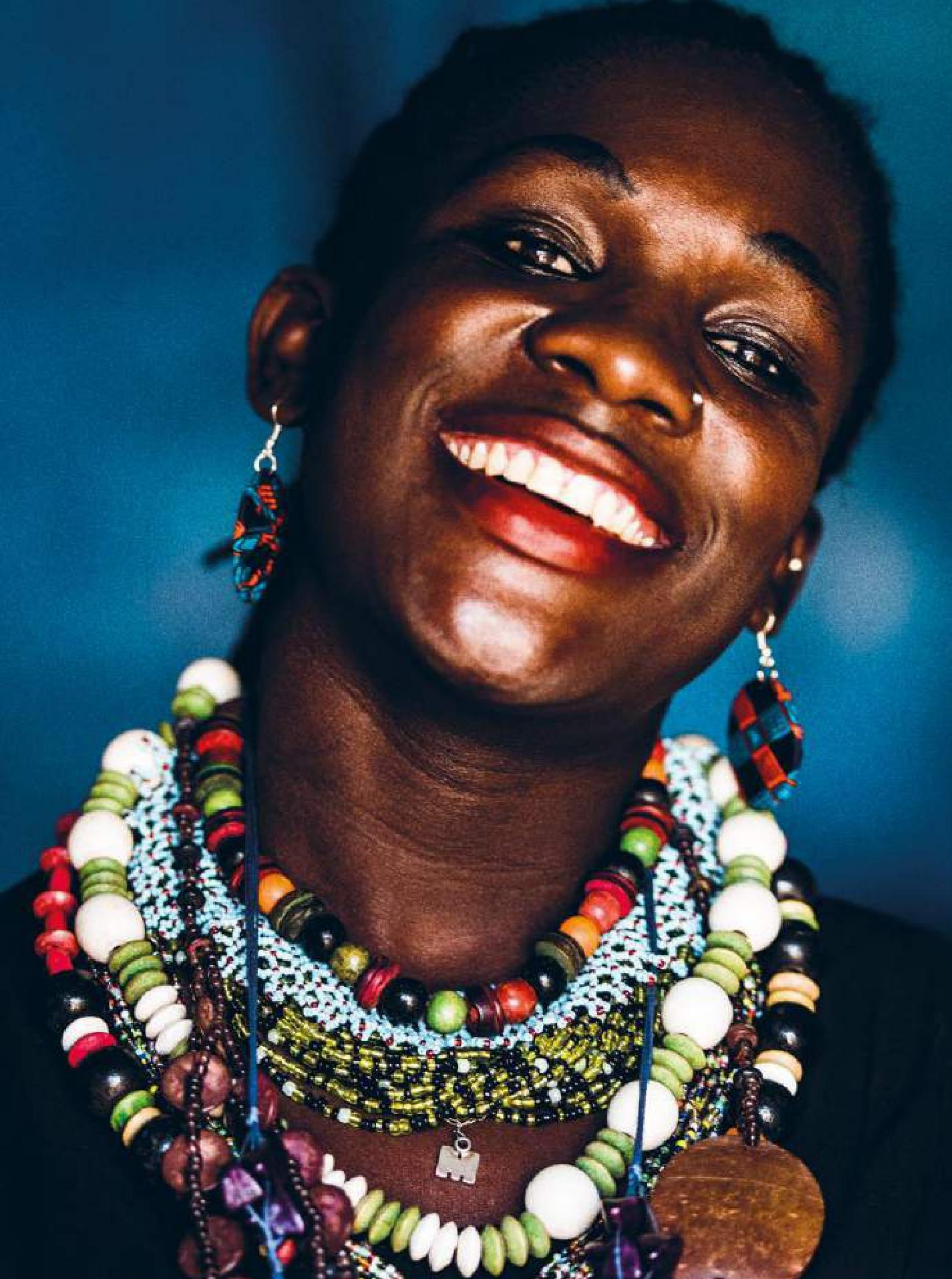

"My transformation was finding my passion as an artist and using it to create change"

Regnestykker blev til dansende elefanter, grafer til en vildtvoksende jungle med kødædende planter og svajende palmer, bogstaverne endte ofte med at blive til et helt univers af eventyrfigurer. Sådan så Faiths skolebøger ud. Hun kunne simpelthen ikke lade være med at tegne, så snart blyanten ramte papiret. Hun viste aldrig tegningerne til nogen. Hun var lidt flov, og når lærerne engang imellem opdagede hendes tegninger, fik hun skældud. "Du er altid alene som barn i Kibera. De voksne har altid travlt med at skaffe det næste måltid. Det er en kamp for at overleve. Jeg turde ikke fortælle nogen, at jeg ønskede at blive kunstner."

Faith er 15 år, da en lærer opdager, at hun har et talent og i stedet for at skælde ud, opfordrer hende til at tegne videre og dygtiggøre sig. Hun er 28 år i dag og har skabt sig en tilværelse som kunstner. "Det har taget lang tid at få respekt. I dag kan jeg leve af at male og undervise, jeg har bevist, at man kan følge sin passion og samtidig overleve." I Kibera er der langt mellem de kvindelige rollemodeller, så Faith er sin rolle som forbillede og inspiration for andre meget bevidst: "Min ryg er rank, når jeg går. Jeg er stolt af, hvad jeg har opnået. Det er vigtigt for mig at skabe kunst, men det er mindst lige så vigtigt for mig at give passionen videre. Gennem min undervisning lærer jeg børn, at kreativitet og passion er evner, man skal være stolt af. Der er ingen grund til at skamme sig."

Maureen

“My transformation was understanding that I have a lot of power and I can use it to change the lives of girls and women”

Han er 44 år, og hun er 14 år. Hun husker, at han lægger sin hånd over hendes mund. Hun husker, at hun lukkede øjnene og indvendigt nynnede en børnesang, mens det stod på.

Da Maureens mor bliver syg, er 14-årige Maureen tvunget til at droppe ud af skolen. ”Jeg var den ældste, så det var mit ansvar at sørge for, at vi kunne overleve og skaffe penge til medicin til min mor.” Maureen flytter ind hos en rig familie og bliver deres husassistent. Det er hårdt arbejde, til gengæld har hun for første gang i sit liv sin egen seng at sove i. Men hun har den ikke for sig selv. Den 44-årige morbror i familien kommer ind i hendes værelse, når resten af familien sover. Han siger, at det er en del af jobbet, og at hun aldrig må sige noget til nogen. Maureen er 15 år, da han gør hende gravid. Da moren i familien opdager graviditeten, bliver Maureen smidt ud af huset. Uden løn. Faren til barnet har Maureen ikke set siden. Herfra er historien om Maureens liv en rejse ind i et mørke af sult, vold og overgreb. En blanding af nød, tvang og dårlige beslutninger. ”Man bliver rå, når man altid tænker på at overleve.”

I dag er Maureen måske på vej ud af mørket. Sammen med andre kvinder har hun dannet en gruppe, Unicorn Resistance, som hjælper piger og unge kvinder, der har været udsat for overgreb. ”Her i Kibera bliver piger voldtaget og kan ikke gøre noget ved det. Jeg hjælper dem med at melde voldtægtsmændene til politiet og at få deres sager for retten. Jeg drømmer om at gøre Kibera til et trygt sted for alle piger og kvinder. Jeg drømmer om at skabe et sikkert sted, så ingen piger er tvunget til at leve med vold.”

Asha

“My transformation was breaking the stigma of living in a slum and change the path I was given”

”At vokse op i Kibera er som at bo indeni en boble. Vi oplever vold hver eneste dag, fra vi er helt små. For mange mennesker er hele livet en kamp for at overleve og ofte ved

man ikke, hvor det næste måltid skal komme fra. Jeg var 16 år, før jeg opdagede, at sådan ser resten af verden ikke ud. At der findes et andet liv.” Hun er opdraget til, at en pige skal kende sin plads. På knæ ved ildstedet eller bærende på et barn. Kvinder skal helst ikke larme og helst ikke skille sig ud og på ingen måder hæve stemmen over for mænd. Men det gør Asha. Hun er flyttet hjemmefra. Læser på universitetet og lever af at skrive artikler og blogge, hun blander sig i lokalpolitik. Hun er alt andet end det, hun er opdraget til og rundet af. ”Jeg er ikke flygtet, jeg vil gerne blive lige her og være med til at skabe forandring. Jeg er stolt af at komme herfra, og jeg vil ikke skamme mig. Når du kommer fra Kibera, så vil du altid lyve om, hvor du kommer fra. For folk vil ikke ansætte dig eller omgås dig. Kibera er et taberstempel og et brændemærke, som du render rundt med.”

Kibera er en slum, turister besøger for at opleve, hvordan ekstrem fattigdom ser ud. Og Kibera underspiller ingenting. Her lugter af råddent affald og afføring, her er ingen infrastruktur og stort set ingen lægehjælp eller skoler, selv om slummen er hjem for langt over en million mennesker.

”Prøv at google os – det er udelukkende billeder af rustne blikskure, sultne børn, affald og elendighed. Hvis det er den historie, der fortælles om, hvor du bor, så er det den, du ender med at blive.”

Emmariza

"My transformation was becoming a businesswoman"

"Som pige er den største udfordring ved at bo i Kibera at mange mænd vil udnytte dig, du skal altid være på vagt."

Emmariza ved, hvad hun taler om. Og hun kender konsekvenserne. Hun var 15 år, da hun blev gravid ved et uheld. Hendes liv som skolepige blev fra den ene dag til den anden skiftet ud med en tilværelse, hvor hun gik fra hus til hus og tilbød hushjælp, rengøring og tøjvask for småpenge. Som 17-årig møder hun en fyr, som vil gifte sig med hende og tage sig af hende og datteren. Men der blev ikke noget bryllup. I stedet bliver hun gravid for anden gang og kæresten stikker af. "Min mor blev så flov og vred på mig, at hun forlod os og flyttede tilbage til den landsby, hun kommer fra." Emmarizas bror var nu manden i huset, og han reagerede med raseri og straf: "Han smed min datter og jeg ud. Jeg stod på gaden midt om natten med en baby i maven og et barn i hånden. Vi havde intet sted at gå hen. Jeg kan ikke rigtig holde ud at tænke på det. Vi var helt alene i verden." Emmariza måtte sælge sin krop for at overleve. Det var en kunde, der gjorde hende gravid med hendes tredje barn.

Emmariza fik endelig hjælp. Et lån på 150 kroner gjorde hende i stand til at åbne en forretning, hvor hun solgte havregrød fra dør til dør. På få år har hun tjent penge nok til at åbne sin egen bod, hvor hun sælger suppe, kager og brød. "Jeg har for første gang i mit liv en tro på mig selv." Emmarizas børn drømmer stort om karrierer som ingeniør, læge og flymekaniker. Foreløbigt passer de alle tre deres skole, når deres mor har råd til at betale.

Rashida

"My transformation was surviving violence and overcoming fear"

"Jeg ved ikke, om det var voldtægt. Men det havde i hvert fald ikke noget med kærlighed at gøre." Rashida var 15 år, da en dreng fra hendes klasse gjorde hende gravid. Hun var fire måneder henne, da hun opdagede det. Hendes forældre blev rasende og tog hende ud af skolen. Rektoren bad dem om at lade hende fortsætte i skolen, hun var den bedste elev i klassen. Men hendes far sagde nej: "Du har allerede fået én chance, den valgte du ikke at bruge."

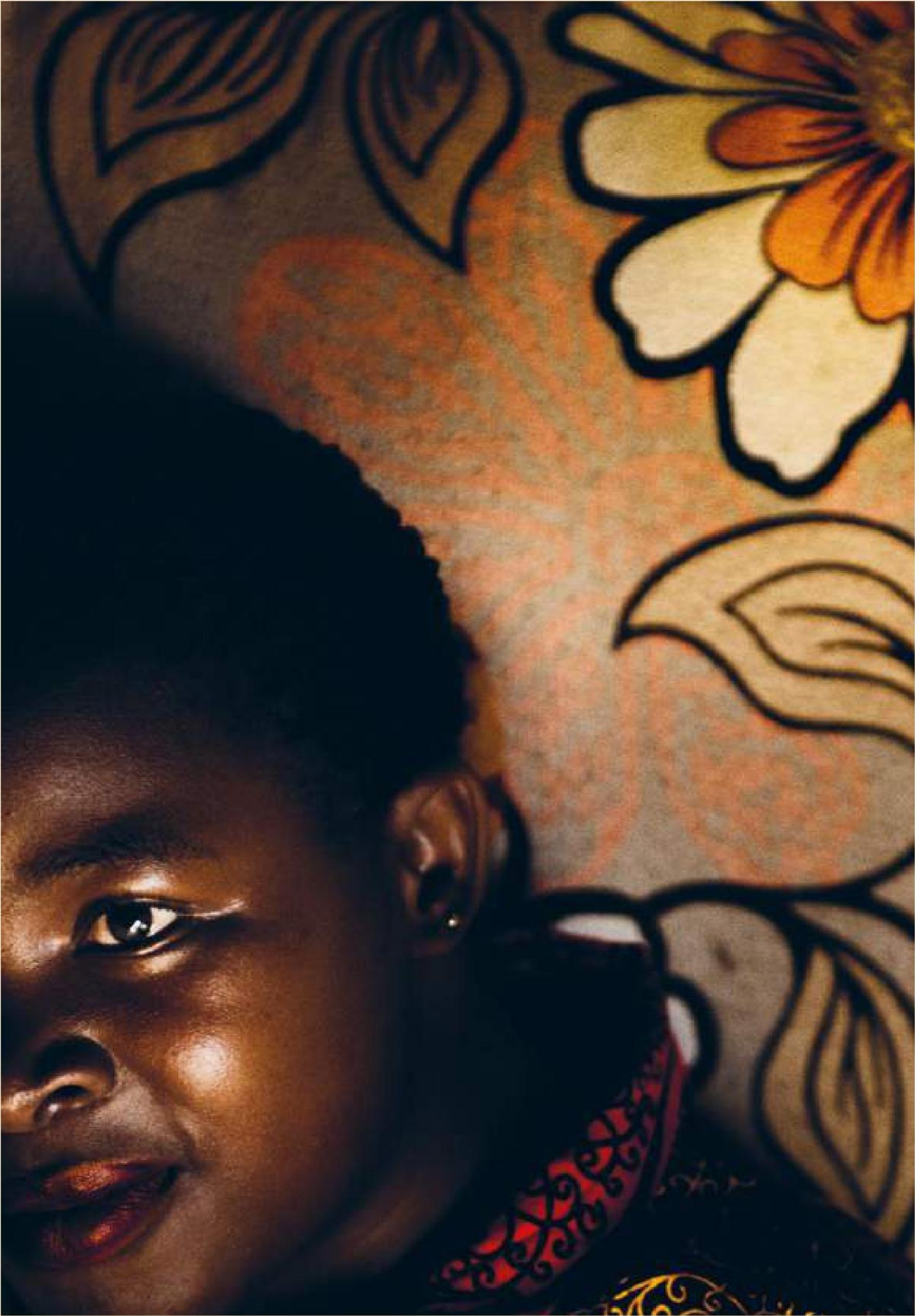
Rashida blev smidt ud hjemmefra. "Jeg skammede mig. Jeg dækkede min mave til og prøvede at skjule min graviditet. Jeg var ulykkelig, når jeg så andre piger på vej til skole i deres skoleuniformer." Rashida var tvunget til at flytte hjem til den dreng, der havde gjort hende gravid. Efter kort tid begyndte volden. Han slog hende, hvis maden var brændt på, eller han syntes, den smagte for salt. "Nogle gange slog han mig med bæltespændet, en gang slog han mig med en hammer. Jeg løb grædende hjem til min far og mor, men de sendte mig tilbage til ham. Jeg havde ikke et job og var afhængig af, at han forsørgede min søn og jeg."

Volden tog til. En dag gennembankede han hende med en jernkølle, mens hun lå i fosterstilling på gulvet. Deres syvårige søn var rædselsslagent vidne. Det var den dag, hun forlod sin mand. Han sagde, at han ville finde hende og slå hende ihjel. En dag mødte hun ham på det lokale marked. Han overfaldt hende og bankede hende. Ingen stoppede ham. Efter det gik Rashida til politiet, og han fik et tilhold. "Det var ikke nemt. Men jeg blev nødt til at være modig for min søns skyld." Rashida efterlod sin søn på landet hos noget familie. Imens fik hun et job som stuepige i Nairobi og gjorde sin skole færdig. Hun arbejdede syv dage om ugen, 14 timer hver dag for at spare sammen til at begynde et nyt liv. Det har de nu. Rashida og hendes søn bor på 10 kvadratmeter i Kibera i et rum, som også fungerer som frisørsalon. "Jeg har råd til at sende min søn i skole. Det er jeg stolt af. Og jeg er endnu mere stolt af, at jeg har opdraget ham til – aldrig at behandle kvinder, som hans far har gjort."

Jaqueline

“My transformation was teaching girls and young women to stand up and defend themselves”

Lørdag eftermiddag har Jaqueline dagens anden undervisningstime. Det er en slags #MeToo for begyndere: "Ved I godt, at jeres krop er jeres egen? Den er ikke en vare eller en ting, som mænd kan bruge, når og hvordan det passer dem." Kun én af Jaquelines elever nikker forsigtigt, de andre kigger bare genert ned i gulvet. I dag er der seks elever i klassen, men på en uge når Jaqueline mere end 50 piger og unge kvinder med sin undervisning, der har temaer som: 'Derfor får du menstruation,' 'Ja, du må gerne sige nej til mænd' og 'Voldtægt er aldrig din egen skyld.' Jaqueline er vokset op i Kibera og er nu frivillig mentor og underviser slummens piger i deres rettigheder og i at lære deres krop at kende, og hvordan man beskytter den. "Det er en form for selvforsvar – du er jo nødt til at kende dine rettigheder for at kunne forsvare dem." Undervisningen foregår uden for skole- og arbejdstid og piger og unge kvinder strømmer til det frivillige tilbud, for der er brug for Jaqueline og hendes undervisning. I nogle områder af slummen, når kun to ud af ti piger at afslutte skolen, inden de bliver gravide.

"Der er ingen seksualundervisning i skolen eller derhjemme. Derfor begynder jeg altid med at tegne en livmoder og æggeledere på tavlen. Nogle gange er pigerne 17 år, når de begynder hos mig. Alligevel ved de ikke, hvad menstruation er, eller hvorfor de får det." For Jaqueline er Kibera en slagmark, og hun er en af få soldater i kamp mod en gigantisk hær: "Det er helt grundlæggende normer, vi skal have ændret på. Og vi er nødt til at kæmpe fra hus til hus, pige til pige. Alle piger skal vokse op med bevidstheden om, at de er lige så meget værd som drenge og mænd, og at de alene har magten over deres krop. Det er sådan, vi skaber forandring."

Juliette

"My transformation was starting a business and fighting for economic empowerment for women"

Når resten af familien går i seng, går Juliette i gang med at arbejde. Hun køber nødderne i sækkevis om eftermiddagen på vej hjem fra skole. I skæret fra en olielampe sorterer hun dem omhyggeligt og sorterer de dårlige fra. Så vasker hun nødderne, tørrer dem, salter dem, ryster og rister dem over ildstedet. Næste morgen hælder hun nødderne i poser, og nu er hun klar til at tjene penge. Salget af peanuts giver et overskud på mere end 150 kroner om ugen. Det er nok til at betale for college og nok til at spare op til universitetet. Der bliver lagt mærke til Juliette i Kibera. "Når man er pige på 18-20 år begynder folk at drille dig. Hvorfor er du ikke blevet gift? spørger de. Du ender med at blive gammel og grim, og så vil ingen have dig." Naboernes drillerier preller af på Juliette. Hun er fast besluttet på at blive promillen i statistikken. Hun vil have en uddannelse, blive ved at tjene sine egne penge og samtidig støtte og inspirere andre piger i Kibera til at følge samme vej.

Ved siden af sin peanut-forretning og collegestudierne har hun oprettet sin egen organisation, hvor hun sammen med andre frivillige træner unge piger i at starte deres egne små forretninger. "Hvis du tjener dine egne penge, så kan det aldrig gå helt galt. Så kan du altid klare dig selv, du er ikke afhængig af en mand, der kan behandle dig, som han vil. Du er fri."

Sarah

“My transformation was deciding that I will never let a man hurt me again. I am strong and I can support myself”

Hans ånde lugter råddent og skarpt af alkohol. Og hun bliver ved med at kunne lugte den mange timer efter, han har gjort sig færdig. Hendes inderlår er fyldt med kradsemærker, og hendes underliv er så ømt, at hun hellere vil stå end sidde ned. Sådan er det hver gang, han voldtager hende. Sarahs stedfar har misbrugt hende, siden hun fyldte 12 år. "Min mor havde ikke penge til at sende min søster og jeg i skole. Min stedfar tilbød at betale, men så skulle jeg gøre noget for ham." Sarah spurgte sin veninde om råd, og veninden mente ikke at Sarah havde andre valg end at lade sin stedfar få sin vilje. Det sker to-fire gange om måneden, til gengæld kommer hun i skole.

Hun er 14 år, da hun opdager, at hendes stedfar har gjort hende gravid. Han truer med at slå hende ihjel, hvis hun fortæller det til nogen. Sarahs mave er på størrelse med en lille honningmelon, da hun ender på gaden. Hun tør ikke fortælle om graviditeten, så hun bor bag skraldespandene på et marked i udkanten af Kibera. Maven vokser. Hun holder sig i live af det skrald, hun finder. Hun er bange for at blive fundet af sin mor og angst for at blive fundet af sin stedfar. Sarahs lille søn kommer til verden på et hospital lidt uden for Kibera. Lægen insisterer på, at hendes mor skal kontaktes, og i dag bor Sarah hos sin mor sammen med sin søn og sine mindre søskende. De deler et rum på ti kvadratmeter og skiftes til at sove i sengen og på gulvet. Sarah har aldrig fortalt sin mor, hvem der er far til hendes søn. Hendes stedfar er aldrig blevet meldt til politiet, og hun ved ikke, hvor han er. "Jeg drømmer om at komme tilbage i skole. Jeg vil gerne være politiker, så jeg kan kæmpe for pigers rettigheder."

Maryliz

“My transformation was becoming a feminist and starting to fight for my own and other women’s rights”

Da Maryliz var 14 år, blev hendes mor kaldt til samtale på skolen. Her fortalte rektor, at flere elever anklagede Maryliz for at være lesbisk. En alvorlig anklage for i Kenya er homoseksualitet forbudt og straffes med fængsel. Maryliz nægtede alt og undrede sig over, hvordan de havde opdaget det. Hun havde aldrig flirtet eller kysset med nogen, og hun gjorde sig umage for at skjule sin seksualitet. Hun havde altid været anderledes end andre piger, altid fået verbale og fysiske slag for at opføre sig anderledes, og som 14-årig var hun også ved at opdage, at hun var tiltrukket af sit eget køn og ikke af drenge. Hun havde aldrig mødt en homoseksuel, og hun turde ikke bruge skolens computere til at google sig frem til, om det egentlig var en sygdom, og om den i så fald kunne kureres.

Som 18-årig lod hun som om, hun havde en drengeskæreste. De tog en masse selfies og postede dem på sociale medier, så alle kunne se, at hun var en helt almindelig pige. I dag er Maryliz 23 år. Hun bor stadig i Kibera. Hun har mistet kontakten med sin far, og hendes brødre og mor anerkender ikke hendes seksualitet. ”Jeg har brugt rigtig meget tid på at overbevise mig selv om, at der ikke er noget galt med mig. Det er jo ikke noget, jeg selv har valgt. Men det er svært at holde fast i, at jeg er lige så meget værd som andre mennesker, når alle siger, at det er unaturligt at være homoseksuel. Men jeg vil selv have lov at vælge, hvad jeg har på og hvem jeg elsker.”

Maryliz er aktivist og feminist, og hun kæmper for at sikre rettigheder for piger og kvinder. ”Vi skal nå til et punkt, hvor alle forstår og respekterer, at menneskerettigheder er alles rettigheder. Også hvis du er pige eller homoseksuel.”

